

IVA KROCOVÁ

Něho někdy
nestočí

IVA KROCOVÁ

**Něha někdy
nestačí**

*Věnováno mé první kritičce a čtenářce,
mé milované neteři Hanině alias Kubíčkoví.*

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Iva Krocová, 2014

Obálka © Miloš Polášek, 2014

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face,
Zámecká 168/4, 702 00 Moravská Ostrava

www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-46-1 (ePub)

ISBN 978-80-87264-47-8 (mobi)

ISBN 978-80-87264-48-5 (pdf)

1.

Adriana vyběhla z domu. Pršelo. Lodičky jí začvachtaly v louži.

...Proč zrovna dnes nemůže jít v botaskách...

Právě zamykala vrátka, když ji míjel autobus. Má šanci doběhnout sto metrů sprintem a nezlomit si nohu? Jen chvilku zaváhala. Pak vyrazila. Dnes nemůže přijít pozdě! Jednou rukou mávala a druhou si přidržovala kabelu. Řidič naštěstí sledoval zpětné zrcátko anebo se bavil na podpatcích klopýtající ženou, brodící se vodou. Rozhodující bylo, že počkal a rozjel se, až když celá uříčená dopadla na sedadlo.

Oddechla si. Ráno neslyšela budík.

...Už po kolikáté?...

Spokojeně sledovala ubíhající krajinu a přemýšlela. Škola? Házená? V posledních měsících to šlo skloubit jen těžce. Vloni konečně postoupily do druhé ligy a letos maturovala. Házenou milovala, učení protrpěla. A dnes nastal rozhodující den.

Den D znamenal rozloučení se školou a zápas kariéry.

...Bože, to zvládnou!...

Potřebovaly vyhrát. Šlo o první místo. Jenže... soupeřky byly z Prahy, silný tým. Hluboce se nadechla a zavřela oči.

...Jen klid, klid!...

Autobus se rychle blížil k městu. Konečně přestávalo pršet. Ještě pár kilometrů a Adriana vystoupí na malém nádraží, a když bude mít štěstí, uvidí na nástupišti Tamaru. Přítelkyni v pravém slova smyslu, celé čtyři roky. Ani teď nezklamala. Stála opřená o staré, oprýskané zábradlí a čekala. Vysoká, štíhlá, zrzavé vlasy ostříhané nakrátko a malé pírkó nad čelem. Jako vždy. Její veselé, světle modré oči na Adrianu netrpělivě zamrkaly: „Ahoj, no konečně! Myslela jsem, že ses ztratila někde v prostoru a čase!“

Adriana ji pevně objala.

„Jsem tu! Nejsi ráda?!“

Tamara se zašklebila: „Přijdeme pozdě! Nevíš, jak moc jsem se na ten kus papíru nadřela?“

„Mě to povídej! Tak klídek, to stíháme...“

Cesta ke škole se najednou zdála nekonečná. Naštěstí Tamařin bohatý slovník Adrianu odpoutával od reality. Za to jí byla neskonale vděčná. Ekonomku vyštudovala s odřenýma ušima, jak by řekl táta. Dnes by měla být slavnostně naladěna. Závěrečné vyřazení, rozlučka a pak volnost, prázdniny!

Jenže nebyla. Tíseň se jí usadila na hrudi.

...*Co bude pak?*...

Loučení se spolužáky nebralo konce. Spoustu z nich už možná nikdy neuvidí, snažila se být milá, ale nervozita z očekávaného zápasu byla silnější. Po třech únavných hodinách konečně vyrazily ke stadionu.

„Tamaro, co myslíš, vyhraje? Přece jenom, pražandy chtějí do první ligy...“

Kamarádka se jen usmála:

„To my taky! Nandáme jim to, o tom nepochybuj!“
V šatně ještě nikdo nebyl.

Adriana rozepnula kabelu a konečně se převlékla do „pracovního“. Nesnášela sukně a podpatky!

Musí se trošku rozcvičit, rozproudit krev. Jak vyběhne na hřiště, bude po starostech; ten pocit ji vzrušoval. Zmáklly pár koleček a celé udýchané usedly na lavičku v šatně. Oči jim hořely touhou po vítězství.

Nezbývalo než skočit do sprch a pořádně se zchladit studenou vodou.

„Tamčo, kolik je?“

Adriana klasicky zapomněla hodinky a její mobil nejevil známky činnosti.

„Bude půl druhé, máme ještě čtvrt hodiny...“

„Fajn, heleď, jdem odpoledne do Áčka, platí to, ne? Nebo chceš někam jinam?“

Tamara zaváhala.

„Jasně, že do Áčka. To bude super. Ty, Adri...“

Právě v té chvíli vešel do šatny trenér a Tamara, důvěrně nakloněna ke své kamarádce, rychle zašeptala: „Včera jsem viděla zase toho blondáka.“

Adrianě se zachvěla brada. Nemohla si nevšimnout vysokého, světlovlasého muže. Znervózňoval ji. Někdy se objevil před školou a několikrát ho zahlédla i na stadionu při zápase. Adriana netušila proč, ale chvějivé mrazení

v zátylku ji ujišťovalo o jeho pohledu. Když se jejich oči náhodou střetly, následovalo ponižující zrudnutí po kořínky vlasů a rychlý úprk.

...*No děs...*

A samozřejmě Tamara o něm básnila, jenže se na něj klidně šklebila a minulý týden dokonce z hřiště zakřičela: „Čau, fešáku...“

...*A on se usmál! Usmál se na ni! A dál, úplně v pohodě pozoroval, jak trénují...*

„Jak se máte, holky?“ vytrhl Adrianu z přemýšlení trenér. Říkaly mu Pepíno.

...*Byl štíhlý, vysoký a krásný...*

Všem hráčkám zamotal hlavu a místo na zápasy se soustředily na svůj idol. Naštěstí dospěly brzy k poznání, že Pepíno je hlavně trenér a prima kamarád. Pak začaly konečně vyhrávat jednu bitvu za druhou. Vybojovaly druhou ligu a Pepíno byl na ně pyšný.

„Holky moje zlatý, pojd'te si pro pusu!“ zařval po každém zápase a ony se mohly umačkat.

Potom zašli většinou společně na zmrzlinu. Trenér nikdy nezapomněl výhružně zvednout prst – co vaše linie! Věděl, o čem mluví, hrál kdysi ligu a ve svých devětatřiceti letech měl postavu manekýna.

„Co je s vámi? Dobrý? Musíte se dneska bít jako lvice!“ téměř výhružně se zazubil.

Oplatily mu bojovným výrazem. Pomalu začaly přicházet další spoluhráčky a šatna ožila.

„Holky, bacha! Kde mám botu?!“ křičela Lenka, která ostatně nikdy nemohla nic najít. Byla Adrianinou spoluhráčkou, spolužačkou a ještě ke všemu otravnou sou-
sedkou.

„Tady, včera sis ji kopl pod mou lavici,“ ozvala se Mirka z druhého konce šatny.

Hlas kapitánky nemohl nikdo přeslechnout. Všechny hráčky k ní cítily obdiv, protože její rána na bránu to byla dělovka. Skoro nikdy neminula síť. Brankářky z ní měly vítr a soupeřky se ji snažily vyřadit co nejdříve ze hry. Jenomže to se povedlo málokdy.

Adriana, coby brankářka, dobře znala Mirčinu taktiku a tak se jí podařilo občas některou střelu chytit. Ale ty modřiny potom, to byla hrůza. Konečně vyšly na hřiště. Následovalo rychlé podání rukou se soupeřkami a rozhodčí mohl zapískat.

„Holky moje zlatý, dnes dostanete každá dvě pusy!!“ zaznělo šatnou po vyhraném zápase a „mužstvo“ se vrhlo na trenéra.

„Hrály jste na jedničku, fakt, hlavně Adri nás držela...“
Pepíno vzal nic netušící Adrianu a vyzdvihl ji do výšky. Ta zavřískala a všechny se rozchechtaly. Byly utahané, ale do jediné maximálně spokojené. Takový zápas... A Pepíno měl pravdu, Adriana chytala jako profík.

Ještě dlouho se v šatně pošťuchovaly a smály. Tyhle okamžiky Adriana prožívala nejraději. Když konečně

dostatečně probraly své zážitky a domluvily trénink, vyrazily s Tamarou a Mirkou před stadion.

Nabraly směr Áčko. Po pár metrech se k nim přiřítíl Mirčin kluk. Pogratuloval k vítězství, vzal mladé ženě tašku a oba se s úsměvem rozloučili.

„Fakt jí závidím...“, vzdychla Tamara a Adriana musela souhlasit. Byl milý, a i když s Mirkou chodil od prvního ročníku, vůbec se nezměnil.

Tamara vešla do Áčka jako první. Bylo tam dnes narváno. Rozhlédla se, jestli neuvidí nějaké známé tváře. Ihned poznala muže u stolku po levé straně. Neznámý blondák! Reagovala okamžitě a vybrala místo přímo u dveří. Musela mít přehled.

Adriana si ještě ani nestačila objednat, když kamarádka spustila: „To je náhodička co? Máme na něj fakt štěstí. Heleď...“, a ukázala nestydatě před sebe.

Adriana sledovala směr její ruky.

...*Pane Bože!*...

„Líbí se ti? Adri?!“

Mladá žena souhlasně přikývla: „Ujde. Myslíš, že nás viděl?“

„Netuším. Lehká pomoc, dívej se,“ řekla Tamara a vstala.

Šla pomalým, houpavým krokem k pultíku se zmrzlinou. Mladý muž zvedl hlavu od kávy a trochu se zašklebil. Tamara kývla hlavou na odpověď a až teď si uvědomila, že k blondákovi kdosi přisedá.

...*Náhoda?*...

Objednala dvě jahodové a s kornouty odkráčela – středem – ke svému stolku. Adriana se propadala studem.

...Bože, tohle rozhodně nemohl přehlédnout...

„Má tam kámoše...Dívej. Docela hezkej mužskej a je mi povědomej. Tak! Teď už o nás ví.“

„Mno... Tamčo...nemám slov,“ Adriana rudla. Věděla, že si s kamarádkou ještě užije trapasů, byla zkrátka taková.

Když dojedly a zaplatily, vydaly se trochu smutně do letního podvečera. Muži v rohu místnosti ani náznakem nejevili chuť k seznámení.

„Škoda, možná ho už nikdy neuvidíme,“ ohlédla se ještě jednou Tamara.

Adrianiny pocity byly naprosto odlišné. Byla ráda. Měla z něj strach a nevěděla proč. Před Áčkem bylo šero, pouliční lampa blikala a plaše ozařovala chodník. Zastavily se u výlohy s dámským spodním prádlem, a jak bylo jejich zvykem, rozvíjely debatu o nákupu krajkových modelů. Ani neslyšely blížící se kroky.

„Počkejte chvílku,“ ozvalo se těsně za nimi a obě ženy skoro nadskočily leknutím.

Blondák a jeho kamarád!

„Ale, ale, copak nám chcete, mládenci?“ hbitě a silně ironicky reagovala Tamara a provokativně se usmála.

Adriana zrudla. Hleděla k zemi, tohle nemohla ustát!

Blondák nervózně přešlapoval a ten druhý mlčel.

„Ahoj. Myslel jsem, tedy jestli máte zájem, že bychom se mohli konečně představit...“

„No, to vám to trvalo! Já jsem Tamara,“ řekla a podala blondňákovi ruku.

„Daniel, jméno mé...,“ odpověděl a vzápětí podával ruku Adrianě.

„Dan a ty?“

„Adriana...,“ špitla skoro neslyšně a jemně ruku stiskla. V té chvíli ucítila elektrický výboj a lehké zabrnění prstů ji donutilo sevření rychle povolit.

...*Všiml si její reakce?...*

Danův kamarád se jmenoval Standa a Tamara s ním začala živě debatovat. Nejdříve o škole, pak o městě...

Adriana mlčela. Nikdy nebyla výřečná a teď teprve ne. V hlavě měla tisíce nesrovnaných myšlenek. Rozhovor jí splýval do jednolitého tónu.

Najednou uslyšela JEHO hlas: „Adriano, půjdeš s námi zítra?“

Vyděšeně zvedla oči, vůbec netušila o čem je řeč.

...*Co teď?...*

„Já...,“ rozpačitě zamrkala na Tamaru.

„Ale půjde, proč by nešla, máme prázdniny...,“ řekla rychle kamarádka, ale Adrianu tím vůbec neuklidnila.

Před autobusovou zastávkou se rozloučili a Tamara s oběma mladými muži odešla.

Jakmile dorazila Adriana domů, ihned dala mobil na nabíječku: „Na čem jste se domluvili, prosím tě, já vůbec neposlouchala.“

„To jsem zjistila, ty jsi číslo, Adri. Ale je to v poho... neměj obavy, jdeme do kina!“

„Cože?!“ Adriana nestačila zírat.

„Teď bych tě chtěla vidět. Čučíš jako vejř, vid’?“

„Ale to snad ani ne! Jenom nevím, jestli budu mít čas.“

„Neštví! Snad mě nenecháš v rejži?!“ Tamara ztrácela trpělivost.

„Dobře, pokusím se přijet. Jdeme od pěti?“

„Jo a pak někam do šumu. Neměj strach, jedenáctku stihneš, tak čau...“ Tamara rychle vypnula mobil.

Nedala Adrianě nejmenší šanci odmítnout.

Autobus dorazil na městskou zastávku něco po čtvrt na pět. Adriana marně vyhlížela svoji kamarádku. Vystupovala trošku našťavaně a právě se rozhodovala, jestli má Tamaře zavolat hned, nebo jestli počká a raději nejdřív vyčladne, když jí někdo chytil za rameno.

„Ahoj.“

Prudce se otočila.

Stál tak blízko! Málem do něj narazila, jak se lekla.

Daniel.

„Ahoj. Čekáte tu na mě?“ rozhlížela se po Tamaře a Standovi.

„Ne, ještě nedorazili.“

„Aha, no...tak chvilku počkáme, ne?“ odvážila se mu podívat do očí.

Danielovi se zrychlil dech.

...*Je nádherná!*...

S neskrývaným potěšením si prohlížel její drobnou postavu. Na házenkářku trošku křehkou. Proti Tamaře vypa-

dala jako porcelánová panenka. Oblečená nebyla zrovna vyzývavě. Modré, úzké džíny, které po bližším prozkoumání odhalovaly z její dokonalé postavy víc, než by si Daniel přál. Mikina do pasu s drobným potiskem naopak zahalovala partie, které by rád okukoval. A tenisky. Měla velmi malou nohu... Zachvěl se. Nad čím to tady přemýšlí. Donutil se zvednout hlavu. Její dlouhé tmavé vlasy sepnuté do ohonu a ofina, padající do tmavých oříškových očí, dokonaly zkázu v jeho mozku.

Daniel rychle uhnul pohledem. Nechtěl, aby si Adriana všimla jeho rozrušení. Netušil, že ta má hlavu plnou svých úvah.

Úvah o neznámém muži před sebou. Na první pohled vypadal o něco menší. Teď zjistila, že musí hodně zvednout hlavu, aby mu viděla do tváře.

*...Modré oči, tmavé řasy, krátké, vlnité blond vlasy!
Bože, vražedná kombinace...*

A to se ještě nepodívala níž. Věděla přesně, co by viděla. Silný krk, který svědčil o jeho sportovním založení, široká ramena přecházející v úzké, štíhlé boky, skýtající představu pevného pozadí.

Byla ráda, když uhnul pohledem a trochu poodstoupil. Z jeho blízkosti neměla dobré pocity. Začínala mít zlost. Bylo půl páté a kamarádka stále nikde.

„Víš co, zavolám jí...“

„OK, souhlas,“ Daniel by v téhle chvíli souhlasil snad se vším, jen aby nemusel nebýt s touhle krásnou ženou sám.

Mobil hlásil nedostupnost.

...Co teď? Sakra!...

Bylo skoro tři čtvrtě na pět, když se zpoza rohu vynořil Standa s Tamarou – drželi se za ruce.

Adriana vykulila oči a Daniel se snažil tvářit nezaujatě.

„Co koukáte?“ smála se Tamara: „Znáš mě. Zapomněla jsem lístky! Tak honem ať nezmeškáme začátek.“

Cesta ke kinu trvala pár minut a Tamara za celou dobu nezavřela pusy. Tohle jí Adriana záviděla. Chtěla být také společenská a vtipná. Místo toho koukala před sebe a pozorovala dlažbu rozbitého chodníku, špinavou ulici a počmárané zdi domů.

...S tím by vážně měl někdo něco udělat...

Přestávala vnímat lidi kolem sebe. Zase byla někde mimo... jak říkávala máma. Lístky měli někde uprostřed sedmé řady. Adriana úmyslně zůstala pozadu. První usedl Dan, potom Standa s Tamarou a... Adriana si oddechla.

...Nebudu vedle NĚJ sedět...

Jenomže snad mohla znát svou kamarádku. Ta se usadila, rozhlédla a zhodnotila situaci: „No, to snad ne! Dane, no neblbni!“

Kdyby bylo světlo, uviděl by celý sál, jak Adriana rudne. Bylo jí neskutečně trapně. Někdy by s chutí Tamaru praštila.

Tázaný se našťestí jen pousmál a přenechal své místo Standovi.

„Nevadí?“ špitl Adrianě do ucha.